

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/492/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6412213139
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6412213139.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Petra Priehodu a JUDr. Anny Snopčokovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 811 03 Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 07. 10. 2014 č. k. 7C/55/2012 - 54, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh žalobcu, ktorým sa domáhal voči žalovanej náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy vzniknutej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom v exekučnom konaní o žiadosti na zmenu exekútora, keď o tejto nerozhodol v zákonnej lehote. Prvostupňový súd po vykonaní dokazovania, najmä exekučným spisom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 11Er/736/2004 poukázal na skutočnosť, že v zmysle žalobného návrhu malo dôjsť k rozhodnutiu o zmene súdneho exekútora po uplynutí zákonom stanovenej lehote 30 dní. Z pripojeného spisového materiálu - spis sp. zn. 11Er/736/2004 bolo zistené, že v danej exekučnej veci k rozhodnutiu o zmene súdneho exekútora vôbec nedošlo, pretože exekúcia bola vyhlásená za neprípustnú a exekúcia bola zastavená, nakoľko oprávnený sa domáhal vymoženía plnenia od povinného na podklade nespôsobilého exekučného titulu. Exekučný súd teda prednostne v konaní riešil zákonnosť exekučného titulu a tým prípustnosť exekúcie ako celku, v porovnaní s čím rozhodnutie o zmene osoby súdneho exekútora nebolo prioritné. Podľa záveru prvostupňového súdu žalobca nepreukázal splnenie prvého predpokladu zodpovednostného právneho vzťahu, a to neexistenciu nesprávneho úradného postupu okresného súdu, ktorý by mohol byť základom pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody, súd sa preto otázkou uplatnenej škody nezaoberal. Ďalej poukázal na to, že zmena osoby súdneho exekútora je len čiastkový procesný úkon, ktorý nemá žiadny vplyv na vymožitelnosť pohľadávky. Nesprávny úradný postup by musel byť takou podstatnou príčinou, ktorá by spôsobila škodu, čo v danom prípade nemožno konštatovať, keď exekúcia bola zastavená. Poukázal aj na to, že dovtedy poverený súdny exekútor mohol vykonávať všetky úkony smerujúce k vymožitelnosti práva žalobcu, resp. oprávneného, až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora alebo do rozhodnutia súdu o zastavení exekúcie. V súvislosti s nevydaním rozhodnutia o zmene súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote preto nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody. Tvrdenie o vzniku nemajetkovej ujmy nie je ničím podložené, je účelové, a to aj vzhľadom na výsledok exekučného konania v súvislosti s jeho zastavením.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote žalobca odvolanie s tvrdením, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p. a ako odvolacie dôvody poukázal na ustanovenie § 205 ods. 2 písm. a/, g/ O. s. p. majú za to, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, že neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, že na základe vykonaných dôkazov dospel súd k nesprávnym skutkovým zisteniam, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O. s. p.) a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Predovšetkým vytykal súdu, že rozhodol v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu napriek tomu, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody pre takýto postup, zároveň predložil aj listiny spájané s označenými dôvodmi. Pokiaľ tak súd urobil, odňal žalobcovi právo konať pred súdom. Dôvodom, pre ktorý žalobca žiadal zrušiť nariadené pojednávanie, bolo, že podľa jeho názoru koná vo veci nezákonný sudca, ktorý má byť vylúčený, nakoľko nie je nestranný. Pokiaľ aj krajský súd vyjadril názor, že nie je dôvod na vylúčenie sudcu z dôvodov, ktoré uviedol žalobca (sudca rozhoduje na súde, ktorý sa podľa žalobcu dopustil nesprávneho úradného postupu), nemôže byť preto považovaný za nestranného a je dôvod na jeho vylúčenie z tejto veci. Rozhodnutie krajského súdu a jeho názor vo veci nestrannosti považuje za rozporný s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, preto podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd. Žalobca pritom trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak pred nestranným sudcom a nestranným súdom. Nemal preto možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodnutí vychádzal, ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie. Došlo teda k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu a k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Tvrdí, že sa súd dopustil viacerých omylov pri konštatovaní namietaných lehôt na vydanie rozhodnutia. Vytyka súdu, že rozhodol bez toho, aby žalobcovi umožnil vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam a zobral mu tak možnosť ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu. Nemal možnosť vyjadriť sa k jednotlivým dôkazom a prednesom a navrhnuť svoje dôkazy. V ďalšom tvrdí, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, čím opätovne došlo k porušeniu práva žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Podľa názoru žalobcu, pretože sa žalovaný vo veci nevyjadril napriek výzve súdu, bol súd povinný rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. a skutkovým základom sa mal stať žalobcom tvrdý skutkový stav. Súd ignorujúc toto zákonné ustanovenie nariadil pojednávanie a doplnil skutkový stav dokazovaním, ktorého rozsah a obsah si určil sám. Vytyka súdu, že úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá mu vznikla z dôvodu na udržiavanie a správu informačného systému a vynaložených výdavkov a v tomto smere rozhodnutie nebolo dostatočne odôvodnené. Nesúhlasí s tvrdením súdu, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil povinný, keď právnym titulom v tejto veci je nesprávny úradný postup exekučného súdu, za ktorý dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Tvrdí, že žalobca nebol poučený v zmysle ustanovenia § 120 ods. 4 O. s. p. a súd ho neoboznámil s tým, že mieni vo veci vyhlásiť rozhodnutie. Vytyka súdu, že nevykonal dôkaz o vzniku škody, a to Znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave. K nemajetkovej škode vytykal súdu, že vôbec nevyvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prílohov, keď sám zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť nebol žiadny objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Navrhol zrušiť rozsudok okresného súdu a vec mu vrátiť na opätovné prejednanie.

Žalovaná sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadrila.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v medziach daných ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p. Napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku aplikujúc ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť dôvodov a právnych úvah, na podklade ktorých prvostupňový súd rozhodol, vzhľadom na presvedčivosť a správnosť argumentácie obsiahnutej v odôvodnení rozsudku nepovažuje odvolací súd za potrebné nad rámec dôvodov vyslovených prvostupňovým súdom uvádzať žiadne ďalšie argumenty. Súd prvého stupňa sa dostatočne jasne, zrozumiteľne a právne presvedčivo v odôvodnení rozsudku vysporiadal s

právnym základom a dôvodnosťou uplatneného nároku. Odvolací súd poukazuje na to, že v niektorých dôvodoch odvolania odvolateľ vôbec nereaguje na konkrétny rozsudok, voči ktorému smeruje, v odvolaní sú viaceré dôvody, ktoré sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nenachádzajú a ani s danou vecou nesúvisia (napr. návrh na rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie z dôvodu nevyjadrenia sa žalovanej, tvrdenie, že súd nemohol rozhodnúť bez pojednávania, ...).

Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca nepreukázal splnenie základnej podmienky pre priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy v zmysle ustanovení § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1 až 4, § 17 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z., pretože v tejto konkrétnej veci nedošlo k tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu, čo dostatočne zrozumiteľne a presvedčivo a po právnej stránke správne odôvodnil v napadnutom rozsudku prvostupňový súd.

K tvrdenému nesprávnemu postupu v konaní prvostupňového súdu odvolací súd konštatuje, že dôvody odvolania spochybňujúce procesný postup súdu neobstoja. Z obsahu spisu je preukázané, že žalovaná sa k veci písomne vyjadrila. Je preukázané, že účastníci boli na pojednávanie riadne a včas predvolaní (predvolanie obaja prevzali dňa 25. 09. 2014), žalovaná navrhla rozhodnúť v jej neprítomnosti a svoju neprítomnosť ospravedlnila. Žalobca sa z neprítomnosti neospravedlnil, navrhol zrušiť pojednávanie a konanie prerušiť. V napadnutom rozsudku prvostupňový súd dostatočne jasne vysvetlil, prečo nevyhovел návrhu na prerušenie konania a návrhu na zrušenie pojednávania, pričom odvolací súd postup súdu v tejto veci považuje za správny a zákonný, ktorý umožnil sudcovi prvostupňového súdu vec prejednať a rozhodnúť aj v neprítomnosti žalobcu s poukazom na ustanovenie § 101 ods. 2 O. s. p. Pokiaľ namieta v odvolaní žalobca, že vo veci konal a aj rozhodol sudca, ktorý mal byť vylúčený z dôvodu, že nebol nezaujatým v tejto veci, odvolací súd konštatuje, že táto námietka je bezzákladná, zákonný sudca v tejto veci Q.. W. R. nebol vylúčený z prejednávania a rozhodovania v tejto veci, v tejto veci bola vylúčená sudkyňa V.. V. H., ktorá konala v exekučnej veci sp. zn. 13Er/736/2004 ako zákonná sudkyňa. O tomto rozhodol krajský súd, ako súd príslušný na rozhodnutie o námietke zaujatosti rozhodnutím č. k. 24NcC/251/2012 - 9 zo dňa 11. 10. 2012. Týmto rozhodnutím krajského súdu je viazaný aj žalobca, aj napriek jeho vnútornej výhrade.

Odvolací súd na základe uvedeného po oboznámení sa s dôvodmi odvolania a poukazom na dôvody a právne úvahy obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku okresného súdu rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p., keď žalovanej, ako úspešnej účastníčke odvolacieho konania, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si tieto nevyčísliła v súlade s § 151 ods. 1 O. s. p. nevyčísliła a ani ich nežiadala priznať.

Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.